

Hồi Thứ Hai Mười Một

SINH MẠNG NGÀN CÂN TREO SỢI TÓC

Không lâu, Tiểu Tà từ từ bò dậy, nhìn Thiên Trực cười hì hì:

– Lão trọc! Rốt cuộc lão đã bị hạ rồi!

Tiểu Tà thấy Thiên Trực bị một hột xí ngẫu ghim tại huyệt “Chương Môn”, như vậy là hết dậy nổi.

Tiểu Tà thở một hơi, vạch áo mình ra xem thử, thấy đồng tiền đã bị lún sâu vào thịt ba phân, suýt bỏ mạng.

Gã đứng dậy, lượm lại mấy cây phi đao và xí ngẫu cất vào người, nói:

– Thiên Trực! Ông cứ nằm nghỉ ngơi đi. Tôi phải lên lầu sáu.

Chân bước đã loạng choạng, nhưng Tiểu Tà vẫn đi lên cầu thang.

Thiên Trực không nói được, không cử động được mở mắt đã thấy Tiểu Tà đi lên lầu sáu, nghĩ thầm:

– Tiểu thí chủ này công lực và cơ trí tuyệt vời, lão tăng không thể không tâm phục. Nhưng lên được mười ba tầng tháp không phải dễ dàng gì. Chỉ có Phật ta phù hộ thì mới được thuận lợi quá quan.

Tại lầu thứ sáu, Tiểu Tà hí hửng:

– Quả nhiên ta đã lên được tầng thứ sáu rồi.

Liền ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Lão Hòa thượng canh giữ tầng giờ mới lên tiếng:

– Tiểu thí chủ! Người mệt mỏi rồi! Bản tăng canh giữ tầng thứ sáu, phát hiện thí chủ một lúc đã quá ngũ quan, vậy võ công của thí chủ đã hiếm có rồi. Tiểu thí chủ có còn muốn tiếp tục không?

Hỏi câu này, lão Hòa thượng có ý khuyên Tiểu Tà nên kết thúc ý định nơi đây, như vậy cũng chiếm được uy danh không nhỏ.

Tiểu Tà nhìn lão Hòa thượng thấy trong tay lão cầm cây thiền trượng, bụng nghĩ thầm:

– Lão Hòa thượng này khuyên ta như vậy là có chút ít thiện cảm, nhưng ta làm sao lại thối chí được.

Liền nói nhỏ:

– Lão Hòa thượng! Ông đừng gấp! Thật tình tôi quá mệt mỏi, nếu tiếp tục giao đấu chắc tôi phải thọ tử. Bây giờ chúng ta tìm một cách khác giao đấu được

không?

Lão Hòa thượng điềm đạ:

– Bần tăng là Thiên Tín đại sư! Chỉ cần người nói chuyện hợp tình hợp lý chẳng có gì trở ngại cả.

Tiểu Tà thấy Thiên Tín Đại sư có vẻ hiền từ, cũng yên tâm một chút, nhưng làm sao vượt qua khỏi tầng này. Cuối cùng Tiểu Tà quyết định thi đua “Chạy”, muốn dùng tài nghệ đặc biệt trời sinh thử thách một phen, nên nói:

– Thiên Tín Đại sư! Nếu chúng ta đánh tiếp, tôi nhất định sẽ tổn thương. Đến lúc đó dù tôi có qua được cũng bị thiệt hại nặng nề. Có phải các ông đã dùng xa luân chiến để đối phó với tôi không?

Thiên Tín Hòa thượng gật đầu:

– Tiểu thí chủ nói rất đúng. Bần tăng đợi tiểu thí chủ phục hồi công lực rồi sẽ tái chiến.

Tiểu Tà nói:

– Không cần rồi! Tôi tưởng chúng ta chỉ cần chạy đua ai lẹ hơn thì người đó thắng. Ông thấy biện pháp này có được không?

Thiên Tín Hòa thượng nghĩ thầm:

– Chạy đua cũng là một môn công phu. Nếu gã lẹ hơn ta thì cũng không có cách giữ lại. Thật ra, một đứa trẻ mười mấy tuổi, bị khốn trong vòng xa luân chiến thật đáng thương hại.

Nghĩ như vậy, Thiên Tín Hòa thượng nói:

– Bần tăng bằng lòng, nhưng làm cách nào chạy đua đây?

Tiểu Tà thâm tính:

– Bản thân ta mang danh đệ nhất thiên hạ môn chạy đua. Nếu bò cầu thang thì chậm rồi, tốt hơn phải tìm nơi bằng phẳng.

Liên ngược mặt nhìn lão Hòa thượng:

– Chúng ta chạy đua tại đây. Tôi treo cây phi đao trên vách, chờ phi đao rơi xuống, chúng ta đứng một khoảng cách xa bằng nhau, ai chạy đến trước nhặt được cây phi đao thì người đó thắng. Ông thấy thế nào?

Thiên Tín đại sư tán đồng:

– Như vậy rất công bằng. Chúng ta bắt đầu chưa?

Tiểu Tà nói:

– Được!

Dứt tiếng, Tiểu Tà chạy đến chân tường, lấy một cây kim, treo cây phi đao bằng một sợi chỉ nhỏ.

Cây kim găm vào tường rất yếu ớt.

Đoạn quay lại nói với lão Hòa thượng:

– Cây kim này không đủ sức chịu đựng cây phi đao được đâu. Chỉ chốc lát phi đao sẽ rơi xuống. Lúc đó chúng ta chạy đến tranh đoạt, người nào đoạt được thì người đó thắng. Như vậy có công bằng không?

Thiên Tín hòa thượng cười nhẹ:

– Như vậy là rất công bằng.

Tiểu Tà gạch trên mặt đất một đường lằn. Tiểu Tà đứng bên trái, Thiên Tín đứng bên phải, bằng nhau.

Hai người bốn mắt đều tập trung vào cây phi đao treo trên vách, chờ rơi xuống đất. Cả hai đều khẩn trương...

Độ một lúc...

Cây phi đao rơi xuống...

Tức thì hai bóng người như điện xẹt, phóng về phía trước, nơi mục tiêu.

– Phạch!

Hai người cùng té ngã, dùng sức rướn tới.

Tại vì cây phi đao đang nằm trên đất, nếu đứng lên, cúi xuống sẽ chậm một bước, nên cả hai đều trườn tới, không đứng dậy.

Tiểu Tà như chiếc tên rời cung, lanh lẹ vô cùng, chụp cây phi đao.

Thiên Tín đại sư không thua, tay phải cũng đã chụp lên bàn tay của Tiểu Tà.

Như vậy, Tiểu Tà đã nhanh hơn một cái nháy mắt. Cái thời gian nhanh chậm này thật khó phân định được, có thể nói cả hai cùng đến nơi một lúc, nhưng Tiểu Tà thì rời được phi đao, còn Thiên Tín thì chỉ chụp trên bàn tay của Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nói:

– Thiên Tín đại sư thua rồi.

Thiên Tín đại sư từ từ đứng dậy, thở dài:

– A di đà Phật! Tiểu thí chủ công lực hơn người. Bần tăng cam chịu hạ phong.

Nói xong lão ngồi trên mặt đất tham thiền không hề cãi vã.

Tiểu Tà chấp tay vái một cái:

– Cảm ơn lão đại sư! Chờ tôi lên được mười ba tầng sẽ đi mua rượu cho đại sư uống.

Nói xong, Tiểu Tà hướng về tầng thứ bảy phóng lên.

Tiểu Tà vừa rồi đã tính toán rất kỳ xảo, rất tiếc Thiên Tín đại sư không nghĩ ra.

Trước tiên, Tiểu Tà đã thấy Thiên Tín đại sư cầm cây thiền trượng tay mặt, Tiểu Tà đã sắp cho đại sư đứng về phía trái, để sử dụng tay trái, làm cho đại sư chậm đi. Sau đó, Tiểu Tà thấy Thiên Tín đại sư thân mình to lớn, hạn định chờ cây phi đao rơi xuống đất mới tranh đoạt, làm cho Đại sư chậm đi một ánh chớp.

Một chút kỳ xảo này, Thiên Tín đại sư làm sao ngờ được.

Khi Tiểu Tà phóng lên tầng thứ bảy thì đã nghe một tiếng Phật hiệu:

– A di đà Phật!

Một vị hòa thượng xuất hiện:

– Lão tăng là Thiên Hữu, xin thí chủ ban chiêu.

Tiểu Tà thấy Hòa thượng này so sánh với các Hòa thượng khác ở tầng dưới thì thật khó coi.

Đầu tròn, râu bạc, chân mày cong xuống hai bên thái dương, mặt đầy sắc khí, đôi mắt đỏ ngầu.

Tiểu Tà ngẫm nghĩ:

– Sao lại có người hòa thượng mặt mày hung dữ như vậy? Người này chắc là nóng nảy, khó chinh phục rồi.

Tiểu Tà khích tướng:

– Lão Hòa thượng! Ông làm cái gì mà mặt mày hung dữ như vậy? Ông dám thi đua hung dữ với tôi không?

Lão Hòa thượng trợn tròn đôi mắt:

– Thi hung dữ? Làm gì có chuyện thi đua quái gở như vậy.

Tiểu Tà nheo mắt:

– Có gì mà quái gở. Tôi và ông làm bộ mặt hung dữ và hành động hung dữ, xem ai hung dữ hơn thì người đó thắng.

Hòa thượng nói:

– Bần tăng xưa nay tung hoành trong võ lâm giết người vô số, không lẽ sợ người hay sao? Được! Người muốn làm cách nào đây?

Thật ra lão Hòa thượng này cũng vì quá hung dữ, ra giang hồ giết hại bọn ác ma vô số, nên bị chướng môn nhất giữ nơi đây, để cải thiện tâm tánh.

Kết quả mấy mươi năm vẫn chưa cải thiện ông ta vẫn háo sát.

Tiểu Tà nói:

– Lão Hòa thượng! Chắc ông giết người không ít.

Thiên Hữu Hòa thượng “Hừm” một tiếng:

– Lắm chuyện! Nếu ai làm chuyện xấu thì bần tăng giết không tha.

Tiểu Tà khinh khỉnh:

– Ông đã giết người quen rồi, nhưng ông có bao giờ giết qua bản thân mình không?

Thiên Hữu Hòa thượng hét lớn:

– Cái gì? Giết bản thân là sao?

Tiểu Tà nói:

– Đó mới là chuyện là! Ông chưa từng biết đến chuyện như vậy ư?

Thiên Hữu Hòa thượng hạ giọng:

– Ta chưa từng làm chuyện lạ đó! Người đừng nói nhiều.

Tiểu Tà làm mặt hung dữ, hét:

– Ai nói láo với ông? Ông giết đủ hạng người còn giết bản thân thì không dám. Vậy có gì là hung dữ?

Thiên Hữu Hòa thượng không biết cách nào đối đáp.

Tiểu Tà trợn mắt, dựng mày:

– Ông không có can đảm ra tay giết bản thân. Vậy thì ông tránh ra một bên đi. Đừng có lớn lối?

Thiên Hữu nổi giận quát:

– Tiểu quỷ! Người dám chửi ta?

Lão đưa bàn tay lên, muốn chặt tới.

Tiểu Tà hét lớn:

– Chửi ông thì sao? Lão thất thu! Đã không dám thi đua thì tránh ra đi.

Dứt lời, Tiểu Tà muốn phóng chạy lên tầng thứ tám.

Thiên Hữu Hòa thượng cản lại:

– Ai nói ta không dám thi đua hung dữ với người? Ta thử xem người hung dữ đến mức nào.

Tiểu Tà nói:

– Tốt! Rất can đảm! Ông muốn thi thì cứ đến đây. Bây giờ chúng ta mỗi người cắt tay cho chảy máu ra. Nếu ai sợ thì thua.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa lấy phi đao ra.

Thiên Hữu Hòa thượng cả kinh, nghĩ thầm:

– Trên đời này làm gì có chuyện thi đua như vậy? Nhưng không đáp ứng thì sẽ thua.

Tiểu Tà không nói chuyện, dùng phi đao đâm vào cổ tay trái, rạch một đường, rồi đưa phi đao cho Thiên Hữu.

Thiên Hữu không cam tâm chịu thua, cầm phi đao cũng rạch vào cổ tay một đường bên trái, rồi trả phi đao lại cho Tiểu Tà.

Trong thiên hạ chỉ có Tiểu Tà mới nghĩ ra cách thi như vậy. Ai nhìn thấy bản thân chảy máu mà không kinh hãi lạnh mình.

Tiểu Tà nói:

– Trước khi chưa chịu thua không được cầm máu. Nếu cầm máu cũng như thua.

Thiên Hữu đại sư tánh tình hung dữ, nên không nhịn hăm hừ:

– Được!

Tiểu Tà đắc ý cười lên:

– Được! Ha... ha...!

Không lâu, vết thương của Tiểu Tà từ từ híp nhỏ lại, máu cũng giảm bớt. Việc này chính là nhờ Tiểu Tà gần mười năm ngâm mình trong nước thuốc nên mới được như vậy. Nếu không gã cũng không dám cùng Hòa thượng Thiên Hữu thi đua cách này.

Nhờ vậy mà mặt Tiểu Tà vẫn tự nhiên, không đổi sắc, còn Thiên Hữu đại sư thì máu chảy ra không ngừng, mặt từ từ trắng bệch. Tuy vậy, lão hòa thượng vẫn không chịu thua, cố gắng chịu đựng.

Không bao lâu, vết thương của Tiểu Tà đã liền lại, máu không chảy nữa. Còn Thiên Hữu đại sư thì nguyên khí thọ thương, không chịu đựng nổi nữa.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Thiên Hữu đại sư thua rồi.

Thiên Hữu đại sư giận nói:

– Ta làm sao mà thua? Ta chưa chịu thua.

Tiểu Tà kêu lên:

– Đại sư! Phải xem cho kỹ. Máu của tôi đã ngừng chảy, nhưng máu của ông vẫn còn chảy liên miên. Nếu ông không chịu thua thì chết mất.

Thiên Hữu đại sư nhìn thấy rõ trên cổ tay Tiểu Tà vết thương đã được máu hàn gắn lại chỉ còn như cái sẹo, kinh ngạc:

– Tiểu tử! Người giở trò.

Tiểu Tà nói:

– Thua thì chịu đi còn nói ta giở trò gì? Được, ta tiếp tục rạch thêm một vết thương nữa để ông xem có giở trò gì không?

Tiểu Tà rạch một vết dao nữa trên mình.

Dao thứ hai Tiểu Tà rạch vào huyết Thương thái. Nếu người bình thường mà

đụng vào huyết Thương thái thì chịu không nổi rồi, còn Tiểu Tà thì cứ cật vào huyết Thương thái như chơi.

Thiên Hữu đại sư cứ nhìn vào huyết Thương thái của Tiểu Tà, quả nhiên không bao lâu đã liền trở lại.

Lúc này Thiên Hữu mới thở dài:

– Bần tăng thua rồi! Người cứ đi đi

Ông ta ngồi xuống đất, điểm huyết cầm máu, nói không ra tiếng.

Tiểu Tà cười nói:

– Thiên Hữu đại sư! Đó không phải tôi giở trò. Sự thật ông rất dữ! Dám cật máu thi đua, nếu người khác thì không dám thi như vậy. Ông rất xứng đáng! Nhưng tôi phải cảm ơn ông. Ông không nuốt lời! Tôi phải đi đây!

Tiểu Tà từng bước hướng về lầu tám chạy lên, vừa đi vừa suy nghĩ:

– Lên được mấy tầng này chân khí đã hao tổn quá nhiều, tốt hơn đến lầu tám ta tìm cách nghỉ ngơi.

Bỗng nơi lầu tám có tiếng nói:

– Bần tăng là Thiên Nguyên, chờ đợi thí chủ đã lâu rồi.

Tiểu Tà thấy lão Hòa thượng cười nói:

– Thiên Nguyên hòa thượng! Ông có biết lầu bảy có một vị vua giết người không?

Hòa thượng Thiên Nguyên gật đầu:

– Không sai! Người qua được đệ thất quan xem như đã thông qua được mười ba quan rồi. Thiên Hữu là người rất hung dữ! Tiểu thí chủ, người rất tài trí.

Tiểu Tà thở ra một hơi:

– Đừng thổi phồng tôi nữa, bây giờ tôi đang bị thương, nếu giao đấu với ông chắc là khó khăn lắm. Ông và tôi phải thi món khác.

Tiểu Tà đã biết, nếu cứng đụng với cứng thì đổ vỡ ngay, luôn cả tầng thứ nhất chưa chắc đã qua được.

Như vậy, Tiểu Tà đứng trước từng hoàn cảnh đem mưu lược đối phó.

Thiên Nguyên đại sư ngẫm nghĩ rồi nói:

– Thí chủ! Người lại muốn thử thách gì đây? Nếu không muốn giao tranh thì chỉ còn cách này thôi.

Tiểu Tà nói:

– Đại sư chắc có điều gì hay. Xin nói thử.

Hòa thượng nói:

– Môn bế khí cũng là một môn công phu võ học. Ta muốn cùng thí chủ thi đấu môn này.

Tiểu Tà tươi cười:

– Thi nín thở?

Hòa thượng gật đầu:

– Không sai!

Tiểu Tà nói:

– Được! Ông muốn thi môn này cũng được. Chúng ta bắt đầu đi.

Tiểu Tà tự phụ toàn thân huyết đạo có thể hô hấp được. Chính nhờ công phu này mà Tiểu Tà đã thi đua bơi lội với bầy cá chép ở hồ Một Tháp.

Hòa thượng Thiên Nguyên đầu rõ được công phu sở trường của Tiểu Tà.

Ông ta nói:

– Chúng ta bắt đầu bế khí.

Dứt lời, Hòa thượng ngồi dưới đất, đối diện với Tiểu Tà, nhắm mắt lại.

Tiểu Tà nhân cơ hội này điều trị nội thương, nên bế khí cũng là cơ hội tốt.

Thiên Nguyên có lúc mở mắt nhìn lên Tiểu Tà, nhưng lão thất vọng. Tiểu Tà không động đậy cứ ngồi như người chết.

Không lâu Thiên Nguyên Hòa thượng không bế khí được nữa, thở một hơi dài đứng dậy.

Ông ta là cao tăng đắc đạo, đã chịu thua thì chịu thua, không làm khó dễ Tiểu Tà, cứ đi qua đi lại trong nội thất.

Qua hai tiếng đồng hồ, Tiểu Tà hành công xong mới đứng dậy, thấy Thiên Nguyên đã đứng trước cửa sổ, cười nói:

– Thiên Nguyên đại sư! Ông đã nhường cuộc thi cho tôi rồi.

Thiên Nguyên cau mày:

– Tiểu thí chủ! Bần tăng chưa từng nhường người. Chỉ vì người bế khí công phu rất lợi hại. Bần tăng không phải địch thủ của người. Người đã thắng cuộc rồi. Xin mời!

Tiểu Tà cười nói:

– Đa tạ đại sư! Chúng ta lần sau tái ngộ.

Nói xong, phóng lên tầng thứ chín.

Vừa lên khỏi thang lầu, Tiểu Tà lại thấy một lão Hòa thượng đang ngồi chờ.

Tiểu Tà nói:

– Lão Hòa thượng! Chúng ta muốn thi cái gì đây?

Hòa thượng nói:

– Lão tăng là Thiên Tướng chúc mừng tiểu thí chủ liên tục thoáng được tám tầng tháp. Rất hiếm có.

Tiểu Tà ôn tồn:

– Nhưng không biết tầng thứ chín phải làm sao vượt qua đây?

Thiên Tướng đại sư nói:

– Nếu tiểu thí chủ thắng được bản tăng thì được lên tầng thứ mười.

Tiểu Tà nói:

– Vậy đâu cần phải nói. Tôi thắng được ông thì dù ông muốn cản tôi cũng không được. Nhưng thôi! Muốn giao đấu thì giao đấu.

Không chờ Thiên Tướng trả lời, tay phải Tiểu Tà đã xuất chiêu công tới.

Thiên Tướng đại sư vung tả chưởng đánh trả, trong khi hữu chưởng chộp nắm Tiểu Tà ném ra xa.

Tiểu Tà kêu lên một tiếng, tiếp tục công tới, nhưng không phạm đến thân mình đối phương.

Quá tức giận, Tiểu Tà vung chưởng đánh liên miên nhưng có lúc bị chấn động cơ thể, mặt mày xây xẩm, liền nghĩ thầm:

– Lão Hòa thượng này sử dụng công phu gì đây? Mười lần ta xuất chưởng thì đều thất bại.

Tiểu Tà âm thầm lấy hai mũi phi đao lén bỏ vào tay áo, để cho Hòa thượng bị đứt tay, sau đó dùng vải áo bịt mặt ông ta lại.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà lấy phi đao ghim vào tay áo, phi thân tới kích vào ngực Thiên Tướng đại sư.

Thiên Tướng đại sư không ngờ Tiểu Tà dùng cơ xảo, vừa nắm tay Tiểu Tà đã bị lưỡi phi đao cắt đứt bàn tay, kêu lên một tiếng, đổi trảo thành chưởng đánh ép tới.

Nhưng đã trễ rồi...

Tiểu Tà thấy xảo kế đã thành công, không để Thiên Tướng Đại sư có cơ hội, lập tức phóng bốn cây phi đao, đồng thời cởi áo trùm lên đầu Hòa thượng Thiên Tướng.

Áo Tiểu Tà bịt kín đôi mắt của Thiên Tướng làm cho lão không thấy đường. Tiểu Tà còn phóng thêm mấy cây phi đao, làm cho lão sợ trúng phi đao, đưa tay phát lia lịa, không kịp giật tấm áo ra.

Trong lúc đó thì Tiểu Tà đã thừa cơ hội thoát lên tầng thứ mười rồi.

Thiên Tướng Đại sư mặt xanh mét, lúc giật được tấm áo ra thì đã thua kế Tiểu Tà rồi, buồn bã ngồi xuống đất khoanh tay thở ra.

Lần này Tiểu Tà cũng may mắn vượt qua.

Vừa lên hết thang lầu Tiểu Tà đã được đón tiếp:

– Bần tăng là Thiên Năng, xin thí chủ tiếp chiêu.

Thiên Năng hét lên một tiếng, không chờ Tiểu Tà đến gần, đã sử dụng công phu bản môn công tới.

Chiêu thức này nhanh lẹ vô cùng. Cuồng phong ép tới ngực Tiểu Tà như vũ bão.

Tiểu Tà bất ngờ, bị chưởng phong tống vào ngực, kêu lên một tiếng, thân mình dội lại, mặt mày xây xẩm, khí huyết đảo lộn, khoe miệng rướm máu tươi.

Thiên Năng Hòa thượng không bỏ qua, đánh tiếp mấy chiêu, Tiểu Tà miệng phun máu tươi, té lăn dưới đất.

Tiểu Tà chịu không nổi quyền lực phi thường này, liền rút phi đao phóng vào bụng Thiên Năng. Nhưng sức lực Tiểu Tà đã mất hết, Thiên Năng chỉ phát nhẹ bàn tay phi đao đã rơi xuống đất.

Tiểu Tà phun ra mấy vòi máu, thọ thương khá nặng.

Thiên Năng cười lớn:

– Ha... ha...

Tiểu Tà đôi mắt đỏ ngầu gượng gạo đứng lên bất thần phóng tới, liều mạng ôm cứng Thiên Năng cản ngay cổ họng.

Thiên Năng vùng vẫy, nhưng không thoát ra được, từ từ mất sức, rớt cuộc nằm yên bất động.

Còn Tiểu Tà cũng nằm chổng trên mình Thiên Năng như hai xác chết.

Qua một lúc, Tiểu Tà từ từ bò dậy, lau sạch miệng máu nói:

– Ha! Ông đã thua rồi?

Vừa nói vừa đánh túi bụi vào mặt Thiên Năng, như để cho hả giận.

Qua một lúc, Tiểu Tà cũng đuối sức, ráng hít vào một hơi chân khí, nhìn lại thương thế thấy rất nghiêm trọng.

Nhưng còn đến ba tầng tháp nữa, có đủ sức tiếp tục lên không?

Thật là đau khổ...

Nhưng Tiểu Tà quyết tâm cao, đã làm thì không nản chí. Khổ thì có khổ, nhưng không chịu bỏ cuộc.

Té ra Tiểu Tà vừa cắn trúng Thiên Năng đại sư, làm cho huyết quản máu chảy không ngừng, nếu không kịp điều trị thì có khả năng bỏ mạng rồi.

Nhưng cũng may, máu chảy xuống tầng chín, lão Hòa thượng ở tầng chín phải lên cứu mạng.

Tiểu Tà bây giờ đã lên đến tầng thứ mười một.

Vị Hòa thượng quản thủ tầng mười một là Thiên Hải thấy Tiểu Tà bị thương máu thấm đầy người, có chút đỉnh thương tâm, nói:

– Tiểu thí chủ! Người vẫn còn có ý muốn thoát quan sao?

– Muốn.

Tiểu Tà nói với giọng yếu ớt.

Thiên Hải nói:

– A di đà Phật! Người thương thế trên mình như vậy làm sao bần tăng nỡ hạ độc thủ. Hãy trở về đi.

Tiểu Tà lầm lì:

– Cái gì độc thủ? Cái gì mà đắc đạo cao tăng. Ai nấy đều đánh lén! Được rồi! Độc thủ thì muốn làm gì đây?

Thiên Hải kinh hãi, nghĩ thầm:

– Không lẽ Thiên Năng bị chết dưới tay hắn. Nếu vậy lão nạp không tha rồi.

Liền hét to:

– Tiểu thí chủ! Xuất chiêu đi.

Tiểu Tà cũng giận dữ, vung phi đao phóng liền ba mũi, dùng “Cô Tinh Kiếm Pháp” công tới Thiên Hải, nhưng thương thế đã quá nặng, chiêu thức không còn hiệu lực.

Thiên Hải thấy chiêu thức rất lạ, chỉ tránh né, qua một lúc mới phát chiêu đánh về phía Tiểu Tà.

Tiểu Tà bây giờ mắt đã hoa lên, không còn thấy rõ bóng của Thiên Hải, chỉ nghe hơi gió thì dùng phi đao phóng ra.

Thiên Hải dùng tay chặt vào tay Tiểu Tà, chưởng thế vô cùng nhanh lẹ, Tiểu Tà muốn thu tay về cũng không kịp, chỉ thấy toàn thân gã sụm xuống, nhưng gã lại lấy mũi phi đao đâm vào đùi của Thiên Hải.

Thiên Hải bay qua đầu Tiểu Tà, hét một tiếng, dùng ngũ chỉ chặt vào lưng Tiểu Tà rất mạnh.

– Bốp!

Tiểu Tà chịu một chưởng, bay vào góc phòng, máu miệng trào ra.

Thiên Hải thấy có cơ hội, dùng song chưởng phát ra hai luồng chưởng phong ép về phía Tiểu Tà, khí thế rất mạnh.

Tiểu Tà thân mình bị ép vào tường, không nhúc nhích được, chỉ vận lực búng chân nhảy vọt ra, dùng “Đại Bi Chưởng” phản công.

Nhưng Tiểu Tà đã mất hết sức lực rồi, máu tươi cứ ói ra, trông rất khủng

khiếp.

Thiên Hải đứng ngay trước mặt Tiểu Tà bị Tiểu Tà phun máu vào mặt, đỏ như mặt Quan Công.

Nhưng việc lạ lại xảy ra.

Thiên Hải cảm thấy mặt mày xây xẩm, đầu óc rối loạn, té xuống, giật mình không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện kỳ lạ như vậy.

Tiểu Tà chốc lát đã mở mắt ra, nhìn thấy Thiên Hải nằm mê man dưới đất, biết ngay đã bị máu độc của gã làm thành ngộ độc.

Tiểu Tà bò qua thân thể của Thiên Hải điếm vào huyết đạo, xong chạy lên tầng lầu thứ mười hai.

Thì ra Thiên Hải đã ngộ độc vì máu của Tiểu Tà. Tiểu Tà từ nhỏ đã ngâm trong thuốc độc gần mười năm.

Chính Tiểu Tà đã dùng máu mình cứu Tiểu Linh khỏi nhiễm nọc độc xích xà. Như vậy Tiểu Tà đã dùng độc trị độc nên Tiểu Linh mới thoát nạn.

Bây giờ, Tiểu Tà đã kiệt sức, mà cầu thang khá cao, Tiểu Tà bò lên rất cực nhọc.

Nhưng rốt cuộc, Tiểu Tà cũng đã bò được lên tầng thứ mười hai.

Tầng này có hai Hòa thượng là Thiên Vũ và Thiên Ngộ mà cũng là tầng cuối cùng, vì tầng thứ mười ba không có canh gác chỉ có một cái chuông đồng rất lớn.

Qua được tầng này thì có quyền gõ chuông hai mươi một tiếng báo hiệu đại thắng.

Mặt trời ngả về Tây...

Da trời rục màu vàng...

Tiểu Tà vào đây đã gần một ngày rồi, chỉ còn có hai tầng nữa, Tiểu Tà nhất định phải vượt qua.

Thiên Vũ nói:

– Tiểu thí chủ! Bốn thất đã mười mấy năm không có ai dám thoáng quan. Người rất có dũng khí, bản tăng khâm phục.

Thiên Vũ biết rằng nếu thoáng quan được cũng phải là cao thủ tuyệt đỉnh. Lão thấy võ công Tiểu Tà không cao lắm, qua mỗi quan đều tổn hao không biết bao nhiêu khí lực. Bây giờ đã lên được tầng thứ mười hai thì quả là người trí dũng, xưa nay hiếm có, tại sao không khâm phục?

Thiên Vũ quả có lòng từ bi, đại lượng.

Thiên Ngộ cũng nghĩ như vậy, nói:

– Tiểu thí chủ! Người qua được tầng này thì đến tầng thứ mười ba. Bốn tầng do bản tăng cùng với Thiên Vũ canh gác. Còn tầng thứ mười ba thì không có ai

quản thủ, chỉ để cỗ chuông đồng rất lớn. Nếu thí chủ lên được tầng thứ mười ba xin đánh hai mươi mốt tiếng chuông để tuyên cáo với thiên hạ, là hiện tại đã có một đệ nhất võ lâm trong giang hồ cho mọi người cùng hưởng quan nguyên. Lão nạp cũng cầu mong tiểu thí chủ được vinh hưởng chuông này.

Tiểu Tà hỏi:

– Đánh chuông quan trọng như thế sao?

Thiên Ngô nói:

– Đúng vậy! Hai mươi mốt tiếng chuông của Thất Linh Cảm đánh ra thì tại chùa Thiếu Lâm phải đáp lại đủ hai mươi mốt tiếng để chào mừng và các phân viện khắp nơi cũng phải làm như thế. Vì đây là sự kiện quan trọng trong võ lâm.

Ông ta rất quan tâm, nhìn ngay Tiểu Tà.

Tiểu Tà cũng nhìn hai Hòa thượng, khoe miệng nở một nụ cười giao cảm theo thói quen. Gã đã quyết định không lùi bước, mà phải thoáng quan cho đến cùng.

Với quyết tâm như vậy, Tiểu Tà lấy kim châm ra, ghim khắp các yếu huyệt trong người, làm hết sức mình để duy trì nội lực.

Xong đâu đấy, Tiểu Tà phải phải hay tay nhìn hai vị Hòa thượng, rồi lập tức vận đủ nội lực, rút hai cây phi đao ra phóng vào đầu Thiên Ngô. Thật là một người liều lĩnh, không sợ chết.

Thiên Ngô thấy Tiểu Tà phóng phi đao rất lẹ, cũng không muốn đối phó, lui ra ba bước, hai tay đẩy ta. Nhưng Thiên Vũ thì hướng về bên trái công tới.

Tiểu Tà xuất thủ tuy trong tình trạng bị trọng thương, nhưng cũng rất lợi hại.

Tiểu Tà phóng phi đao không trúng, vội vàng thu tay lại, hướng vào Thiên Vũ đánh ra hai chưởng nhằm trúng hải huyệt.

Thiên Vũ thất kinh, né về bên trái, lập tức dùng kim cang chỉ điểm vào vai Tiểu Tà.

Tiểu Tà bị điểm trúng, nhưng toàn thân đã được gần mười năm dùng kim châm đả thông kinh mạch, không còn tác dụng nữa, nên vẫn trơ trơ như không có chuyện gì. Lập tức điểm vào hông Thiên Vũ, đồng thời quay thân định công vào Thiên Ngô một chưởng...

Nhưng đã muộn...

– Bình...

Thiên Ngô đã dùng chưởng đánh ngay ngực Tiểu Tà.

– Oái!

Tiểu Tà lại phun ra mấy vòi máu tươi, thân mình dội vào bức tường.

Tiểu Tà hít một hơi khí, cố chịu đau, tiếp tục phóng tới.

Một chiêu... Hai chiêu... Năm chiêu...

Chớp mắt mười chiêu đã qua, Tiểu Tà bị chấn thương đến sáu lần, nhưng vẫn tiếp tục chịu đựng toàn thân ướt đẫm cả máu, trông rất ghê rợn.

Thiên Vũ và Thiên Ngộ thấy vậy cũng không nỡ tiếp tục đả thương, chỉ chốc lát, Tiểu Tà đã tỉnh táo trở lại.

Tiểu Tà nổi giận đôi mắt phát ra hai luồng ánh sáng, giống như hai vệt sao trên trời, tay phải phóng phi đao, thân mình cong lại.

Đó chính là một chiêu trong “Cô Tinh Kiếm Pháp”, nhưng hắn bị thương rất nặng, nên không sử dụng hết tuyệt kỹ công phu.

Một chiêu “Lưu Tinh Trung Nguyệt” đã bắn vào hai Hòa thượng hai mũi phi đao như sao xẹt.

Thiên Ngộ hai tay che ngực, chân bước chữ mã, bay qua phía trái ba bước, tránh chiêu của Tiểu Tà.

Thiên Vũ cũng không dám khinh thường, hét một tiếng xuất chưởng đánh tới Tiểu Tà, vai hơi cong, chân đi như vó ngựa, hướng về phía trước ép tới.

Hai người giao đấu rất nhịp nhàng, tiến thối rất ăn ý.

Tiểu Tà hướng phi đao vào đầu Thiên Vũ, nhưng nửa chừng đổi chiêu, đâm vào bàn tay Thiên Vũ.

Thiên Vũ né không kịp, chưởng phải thu về hơi chậm, lấy công làm thủ, đánh chưởng trái ép thối Tiểu Tà.

Nhưng Tiểu Tà không chịu thối lui, phi đao cũng đâm ngay chưởng phải. Rất tiếc, trên ngực Tiểu Tà bị tống ngay một chưởng, bất đắc dĩ phải dội lại.

Bây giờ Thiên Ngộ song chưởng đã công tới, Tiểu Tà không tránh xuất toàn lực phóng phi đao vào tay phải Thiên Ngộ, định thí mạng.

Nhưng Thiên Ngộ đã đánh xéo qua, phi đao bật đi, đồng thời công về Tiểu Tà.

– Bình!

Tiểu Tà trúng chưởng dội vào góc tường, miệng ói máu.

Tiểu Tà nghĩ chiến thuật đã thành, lập tức đứng vững thân mình, hét một tiếng, hai tay cầm phi đao hai chân đá mạnh vào bức tường.

– Bịch!

Tiểu Tà lợi dụng bức tường này búng ra, sử dụng chiêu “Nhật Ma Tinh Trần” hướng về phía trước bay đi.

Chỉ thấy một đạo ngân quan bay khỏi phòng như lưu tinh, vượt ra ngoài.

Lần này Tiểu Tà không xông vào Thiên Vũ và Thiên Ngộ mà phóng ra cửa sổ, dùng hai mũi phi đao ghim vào vách tường, bay lên nóc nhà tầng thứ mười ba.

Một tiếng động vang lên rất lớn, như sấm rền, vang dội khắp nơi, Tiểu Tà đã

làm vỡ một lỗ lớn trên mái tháp, rơi xuống tầng lầu thứ mười ba, nằm mẹp dưới đất, toàn thân đầy máu.

Thiên Vũ và Thiên Ngộ thấy chuyện xảy ra rất kinh hãi.

Thiên Vũ nói:

– A di đà Phật! Thí chủ này trí tuệ rất cao siêu, bản tính rất cương quyết, võ công tuyệt thế, lão tăng rất khâm phục.

Thiên Ngộ thấy hai mươi năm qua chưa có ai lên đến tầng mười ba của tháp Linh Cảm, nên rất khâm phục nói:

– A di đà Phật! Võ lâm được một nhân vật thượng thặng rồi. Từ nay bá tánh khang an rồi...

Thiên Vũ nói:

– Sư đệ Thiên Ngộ! Chúng ta lên tầng thứ mười ba xem tiểu thí chủ thế nào.

Thiên Vũ nói:

– Sư huynh! Ta thì khâm phục lắm rồi! Nhưng thí chủ này nhất định bị trọng thương, không chừng bỏ mạng. Chúng ta lên xem.

Thiên Ngộ gật đầu:

– Sư đệ! Đừng có làm khó dễ thí chủ này trong lúc đang bị thương.

Cả hai đều tỏ lòng ái mộ, lập tức chạy lên tầng mười ba.

Chỉ thấy Tiểu Tà nằm ngay trên đất, nơi miệng máu chảy không ngừng, thần sắc tái nhợt, nhưng vẻ mặt rất tự nhiên.

Thiên Ngộ đỡ Tiểu Tà lên, dùng nội lực điều trị thương thế.

Thiên Vũ thì lấy ra một viên “Đại Hoàn Đơn” bỏ vào miệng Tiểu Tà.

Đại hoàn đơn là một loại thuốc trị thương đặc biệt của phái Thiếu Lâm, rất thần hiệu.

Tiểu Tà vừa uống Đại hoàn đơn, công lực liền phục hồi, từ từ tỉnh lại, nhưng cảm giác có người đang truyền nội lực trị thương, nên vẫn nằm yên.

Chính vì Tiểu Tà đã dùng kim châm ghim toàn huyết đạo, nên chỉ vận công trị thương cùng với kỳ dược “Đại Hoàn Đơn” là thương thế bình phục.

Không lâu, Thiên Ngộ thu tay, Tiểu Tà đứng dậy nói:

– Đa tạ hai Đại hòa thượng đã cứu mạng.

Thiên Ngộ thở ra một hơi:

– Tiểu thí chủ quả nhiên có chút môn đạo. Lúc này không cử động được, chỉ qua mấy phút đã phục hồi chân nguyên! Hiếm thấy!

Tiểu Tà nói:

– Không có gì đáng khen! Đó là tôi đã dùng kim châm độ huyết nên mới

phục sức nhanh như vậy. Lão đầu của tôi đã từng dạy qua, dù thương thế nặng đến đâu tôi cũng không chết được, huống chi còn được uống linh đơn và truyền công lực.

Thiên Ngô cảm giác Tiểu Tà một thân quái công phu. Không hiểu kim châm độ huyết là công phu gì, nhưng thấy thương thế đã lành nên cũng yên tâm rất nhiều, nói:

– Tiểu thí chủ nói cũng phải! Chúng mừng tiểu thí chủ đã vượt qua mười ba quan, xin tiểu thí chủ phát chuông cho thiên hạ cùng biết.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Thôi! Thôi! Tôi cùng với Tiểu Linh đấu lý. Cô ta nói tôi không lên được, tôi không chịu thua cô ta nên mới làm chuyện này. Cô ta nói từ trước đến nay không quá năm người thông qua thất này. Tôi thì không nhịn được lời thách thức đó nên vào đây. Được rồi! Bây giờ tôi muốn trở về.

Nói xong, Tiểu Tà hướng về cầu thang chạy xuống.

Thiên Vũ, Thiên Ngô không nhịn cười được. Hai người không ngờ Tiểu Tà vượt tháp chỉ vì một lời thách đố. Thiên hạ chỉ có một mình Tiểu Tà mới dám đem sinh mạng ra đùa giỡn. Nếu vì đùa giỡn mà vào Thất Linh Cảm, chuyện này truyền ra giang hồ thì phái Thiếu Lâm sẽ bị người ta cười đến vỡ bụng.

Thiên Ngô vội chạy tới cản Tiểu Tà lại:

– Xin tiểu thí chủ chậm bước một chút. Một người đã thông qua mười ba tầng tháp Linh Cảm chẳng những chỉ Thiếu Lâm chúng tôi kính nể, mà cả giang hồ võ lâm đều phải thán phục. Xin tiểu thí chủ làm ơn đánh hai mươi mốt tiếng chuông thông báo, để bốn phái và khắp nơi chào mừng.

Tiểu Tà nói:

– Dù sao hai vị Hòa thượng cũng là người có ơn với tôi, nên tôi phải nể mặt nghe theo. Nhưng tôi đang có một việc rất cần.

Thiên Vũ nói:

– Tiểu thí chủ đang cần gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Hai vị Hòa thượng cũng biết rằng tôi đã chịu đựng ở đây suốt một ngày rồi. Bây giờ tôi cần phải đi tiểu tiện.

Hai hòa thượng không nhịn cười được, nhưng vẫn vui vẻ nói:

– Xin tiểu thí chủ chịu đựng thêm một chút nữa. Xin mời tiểu thí chủ đi đánh chuông đã.

Tiểu Tà theo hai hòa thượng đến trước cái chuông đồng rất lớn, cầm cái chày đánh đủ hai mươi mốt tiếng.

Tiếng chuông vang như sấm, rền cả đất trời.

Tiếp theo đó, tại chùa Thiếu Lâm lập tức có hai mươi một tiếng chuông đáp lại chào mừng, và khắp các phân viện, đâu đâu cũng nghe có tiếng chuông ứng đáp.

o O o